

Mess

“Có bao giờ bạn nghĩ, tin nhắn kéo ta lại gần nhau?”

Bởi vì vì ai đó TIN bạn, nên bạn Hãy TUYÊN ĐỐI TIN người đó.”

Tít tít: “Huy không ngủ được. Chán quá! Mới 1h30, không biết phải làm gì cho hết đêm nữa. G chắc vẫn chưa ngủ. Huy nhắn tin để bảo G đi ngủ sớm.”

Giang thoáng giật mình, vì chuông tin nhắn hay là vì Giang đang chờ nó? Chờ tin nhắn đó như bản năng của Giang khi đêm về. Ủ, đối với nhiều người, 1h30 sáng thì đã là quá muộn rồi nhưng với Giang và Huy thì dường như vẫn còn sớm lắm. Từ rất lâu rồi, cả hai chẳng bao giờ có khái niệm ngủ sớm hơn 3h sáng, thậm chí... 4, 5h. Giang còn nhiều việc lắm, cái đồng bài vở chồng chất này, cả núi công việc và giấy tờ chưa xong, chẳng dám ngủ. Một lần không dám ngủ kéo theo nhiều lần chẳng cần ngủ đã trở thành thói quen ngủ muộn và thức đêm của Giang... Còn Huy, Huy chỉ đơn giản là không thể ngủ. Thế thôi... Dù mục đích thức của hai người khác nhau. Cũng như cách sống khác xa nhau và thế giới đối lập đã kéo họ rời xa nhau nhanh như thế, nhưng vẫn những đêm trắng qua đi, họ giống nhau.

Giang nhìn lịch, hôm nay ngày 22, tự nhiên mắt Giang chảy ra hai dòng nóng rát. 22 rồi à? Thế là đã một tháng kể từ ngày Giang xa Huy. Xa trong gần. Xa trong tim mà gần trong mắt. Lục lọi đồng SMS cũ, từ ngày hai đứa mới quen nhau, lâu lắm rồi nhưng Giang vẫn giữ, chẳng xóa cái nào Giang nhắn tin cho Huy: “Huy ơi, G đang đọc lại mấy tin nhắn hồi chúng mình mới quen nhau, buồn cười lắm! Bọn mình nhiều kỷ niệm nhỉ?” Nhiều, nhiều lắm... Giang thoáng nghĩ, ấn phím điện thoại như vô thức: “Bọn mình đến với nhau kỳ quặc và xa nhau cũng kì lạ, hehe”. Nói mà nói lòng!

Ủ, Giang và Huy đến với nhau tự nhiên, tình cờ còn hơn sét đánh! Gặp nhau lần đầu tiên ở một quán cafe vắng. Có đôi tình nhân nào quen nhau buổi chiều, yêu nhau buổi tối như Giang và Huy không? Nghĩ vậy, Giang bật cười, có lẽ lúc Giang nhận lời yêu Huy, chưa phải là yêu, mới chỉ là hiếu kỳ và thích thú, trong lúc cô đơn cả hai cùng thiếu một người yêu mình. Và thế là

đơn giản bằng một nụ hôn! Nhưng càng ở bên Huy, Giang càng yêu Huy, những ngày thiếu Huy là những ngày trống trải kéo mãi thật dài...

Hai mảng đối lập như Huy và Giang sẽ yêu nhau như thế nào? Giang không biết, nhưng tình cảm cứ kéo lết Giang đi, Giang yêu Huy. Có lẽ vậy, và trong lúc ấy, Giang cũng nghĩ rằng Huy yêu Giang. Yêu thật lòng như thứ tình cảm mà Huy đã cố thể hiện với Giang bằng mọi lời nói chứ không phải hành động. Yêu bằng cảm giác mùa đông Giang thấy ấm khi có Huy bên cạnh. Dù gió có luồn qua tóc, hay mưa có rải ướt đầm con đường trơn tuột xe hai người đi qua, Giang vẫn chẳng hề sợ hãi vì bên Huy, Giang cảm thấy an toàn. Bởi vì Giang tin. Bởi vì Giang tin Huy.

Tít tít: “Giang vẫn tin Huy? Tin Huy cho dù Huy có lừa dối G à? Tin Huy cho dù Huy đã phản bội lại tình yêu của G à? Tin Huy cho dù biết lòng tin ấy sẽ chỉ làm G buồn thôi à? Đúng là ngốc hết chỗ nói!”

Mọi thứ tình cảm đều làm cho người ta ngốc nghếch mà Huy, Giang thoáng nghĩ, tin Huy thì có làm sao đâu nào? Chẳng phải bởi tin mà tình cảm của Giang đến giờ vẫn đứng yên đó, hướng về phía Huy đó sao? Giang nhớ những con đường hai người đi qua, nhớ mùi sữa đậu nành với hai sở thích trái ngược đến kỳ lạ. Thoáng buồn cười. Huy thích uống sữa đậu nành nóng, phải thôi, mùa đông, phải uống sữa nóng mới ấm người. Còn Giang, thích sữa lạnh cơ, cái gì cũng lạnh chứ không riêng gì sữa. Nhiều lúc Huy nhăn mũi khi đi cùng Giang: “Sao lúc nào cũng uống lạnh khi trời đã lạnh lắm rồi!”. Giang hậm thật đấy! Giang thích đối chọi với những gì đang có, cảm giác đắm lạnh khi trời lạnh làm Giang tê cứng lưỡi nhưng thích thú.

Người ta nói, Giang yêu Huy cũng chỉ vì cái thói ngang tàn, thích những điều khác lạ và chinh phục những thứ trái ngược với mình. Giang cười họ ngu ngốc, nhưng đôi lúc, ngày trước thôi, Giang nghĩ họ cũng đúng. Những lúc nghĩ như vậy, Giang sợ lắm, cứ như là Giang đang chơi đùa với Huy và với chính mình vậy. Và chính Huy cũng đã từng nói với Giang nhiều lần, rằng thế giới của cả hai đứa quá khác nhau cơ mà. Nhưng rồi, Giang nhận ra có thật là nhiều những điều kỳ diệu, cũng như cuộc sống trải dài bất ngờ đến vô tận. Điều đó có nghĩa là, một đứa con gái như Giang, có thể yêu một người như Huy, trái ngược mình, không vì gì cả, không vì chinh phục, không vì háo thắng, không vì khát khao, chỉ vì yêu. Đơn giản vậy! Đơn giản như Giang thích sữa đậu nành lạnh, và Huy thích hít hà hơi sữa nóng mùa đông, đơn

giản chẳng vì gì cả.

Đơn giản như việc Giang và Huy xa nhau. Huy phóng xe đi và Huy biến mất! Nhanh như ngày hai người quen nhau vậy. Những tin nhắn lọt thỏm trong không gian chết nằng của mùa đông lạnh cóng. Giang buồn. Huy có buồn không? Đó, Giang tin Huy thì Huy vẫn cứ đi nhanh vậy. Nhưng, Giang chẳng bao giờ có định nghĩa hay viết khái niệm cho từ “kết thúc” cả, tất cả chỉ là dừng lại để có thời gian bắt đầu một cái mới mà thôi. Ngày Huy trở về, trở về bằng một tin nhắn: “G còn nhiều việc phải lo, đừng phí thời gian vì một thằng như Huy.” Giang chỉ cười, không nín kéo, không nhắn lại.

Tháng hai có ngày đại hàn, lạnh cực độ! Giang chợt nhớ Huy hay mặc phong phanh, chẳng bao giờ chịu giữ cho mình đủ ấm, lại nhắn tin: “Hôm nay đại hàn lạnh lắm, Huy nhớ mặc áo ấm, quàng khăn đấy nhé! Đừng mặc hai áo như mọi lần nữa đấy!” Muốn ôm Huy quá:” Không biết đến bao giờ G mới lại được ôm Huy như ngày xưa nhỉ?” Xưa gì chứ, mới đây thôi mà!

Lại bắt đầu những tin nhắn đi về, sự gặp lại nhau chứ không phải là gặp mặt. Xa thì xa nhưng với Giang, Huy ở rất gần...

Lại trở về cảm giác của đêm nay, đêm đại hàn lạnh lẽo và tin nhắn của Huy: “Huy cũng không biết nữa...”, Huy cũng ko biết đến bao giờ, Giang và Huy lại ôm nhau thật ấm ư? Giang cảm thấy mơ hồ và mong chờ một điều gì đó, một điều khó có thể nói ra thành lời... Chỉ biết hình dung nó như là một thứ hy vọng dù rất nhỏ nhoi:” Huy có nhớ hôm nay là ngày gì không?” Nhắn vậy thôi chứ Giang vẫn biết là Huy chẳng nhớ những ngày “vớ vẩn” như thế bao giờ.

“Không, Huy nhớ mà, Huy chẳng bao giờ quên cả!”. Giang cảm thấy hơi ấm len lỏi trong tim mình, một giọt mồ hôi rơi ra từ mắt vì hạnh phúc. Chỉ cần còn nhớ thôi, chỉ cần cả hai còn nhớ là cả hai sẽ còn có một cái gì đó rất chung. Phải rồi, Huy chưa bao giờ quên cả.

Mọi thứ lại có thể bắt đầu như là thời gian chưa từng kết thúc hay đóng khép bất cứ một điều gì. Tình cảm chậm rãi qua đi rồi sẽ bất ngờ quay trở lại, để người ta có thời gian học cách trân trọng, giữ gìn. Rồi Huy và Giang sẽ như thế nào nhỉ? Giang chẳng biết nữa - cười tủm tỉm. Còn Huy, Huy có biết không?

Huy không biết đâu, chẳng ai biết được cả.

Chỉ biết rằng sáng mai, Giang lại gặp Huy để cùng Huy đi dung hoà hiện tại. Tin nhắn nói vậy. Rồi những ngày sau nữa, Giang sẽ gặp Huy, bên nhau, trong một chiều đầy nắng ấm. Gặp nhau như hai người bạn cũ để bắt đầu mọi việc một cách từ từ - như những tin nhắn vẫn từ từ như vậy. Chẳng cái gì cần thiết phải đến quá nhanh.

Tít tít: “G ngủ sớm đi nhé, lạnh lắm, đắp chăn ấm vào đấy!”